

Arrest

nr. 231 272 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 1 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigt deze weigeringsbeslissing op 15 juni 2017 bij arrest nr. 188 444.

1.2. Op 17 augustus 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze aanvraag wordt op 12 oktober 2018 ontvankelijk verklaard. Verzoeker wordt op 22 november 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 5 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie en een sjiitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit de Rahmaniya-wijk in Bagdad.

Op 2 september 2015 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u in Irak een geheime relatie had gehad met [F.A.M.]. Zij moest echter trouwen met haar neef. Jullie relatie werd ontdekt door de familie van [F.]. U werd beschoten door haar broer [M.] en moest daardoor onderduiken in de Habibiya-wijk in Bagdad. U onderhield echter contact met [F.]. Dit werd ontdekt door haar familie, waarna u Irak op 18 augustus 2015 ontvluchtte. [F.] werd na haar huwelijk, toen het duidelijk was geworden dat ze geen maagd meer was, gedood. Uw vader werd ook gedood en uw broer moest onderduiken. U verklaarde bij terugkeer naar Irak te vrezen gedood te worden door de familie van [F.], die banden heeft met het Mehdi leger, een sjiitische militie.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 11 maart 2015 in Kadhamiya; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 17 augustus 2010 in Bagdad; uw kieskaart (origineel); de woonstkaart van uw vader (kopie), afgifte op 22 mei 2012 in Shawla Rahmaniya; uw rijbewijs (origineel); de overlijdensakte van uw vader (kopie), afgifte op 5 juni 2016, een proces verbaal van de politie in verband met het overlijden van uw vader, een medisch rapport van Imam Kadhimein Medical City, afgifte op 5 november 2015; de identiteitskaart van uw moeder (kopie), afgifte op 19 oktober 2002 of 2008 in Kadhamiya en een medisch rapport van een Belgische dokter, afgifte op 15 april 2016.

Op 1 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw relatie met [F.], en dus ook niet aan de vervolgingsfeiten die eruit zouden zijn voortgevloeid. U kon het CGVS ook niet overtuigen dat u gedurende een lange periode in Habibiya zou hebben verbleven. Uw algemene geloofwaardigheid werd daarenboven zwaar aangetast door het feit dat u voor het CGVS een facebookpagina had verborgen gehouden. Uit de activiteiten op deze pagina bleek dat u zich op sociale media enthousiast opstelt over Moqtada Al-Sadr, de leider van het Mehdileger. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af over uw werkzaamheden in Irak.

Deze beslissing van het CGVS werd op 15 juni 2017 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV of de Raad) in haar arrest nr. 188444. Ter terechtzitting stelde u daarnaast dat u uw "echte verhaal" niet had kunnen vertellen omdat de tolk Arabisch een moslim was. U gaf te kennen uw werkelijke verhaal evenmin op de zitting te kunnen doen. De Raad stelde vast dat u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag maakte van het gegeven dat de tolk Arabisch een moslim was, waardoor u verhinderd werd uw "werkelijke asielrelaas" uit de doeken te doen. Overigens had u uitdrukkelijk bevestigd de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Bij aanvang van de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd u er attent op gemaakt dat de tolk volledig neutraal is en geen invloed heeft op de beslissing. U gaf ook telkenmale te kennen geen vragen of opmerkingen te hebben. De Raad oordeelde dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter terechtzitting stelde de Raad vast dat u uw raadsman evenmin op de hoogte bracht van dit gegeven. De Raad was van oordeel dat u genoeg mogelijkheden had om minstens uw raadsman op de hoogte te stellen van uw werkelijke asielrelaas en dit voor het plaatsvinden van de terechtzitting. De raad stelde dat het dan ook niet opging om pas ter terechtzitting te beweren dat u nooit uw echte asielrelaas had kunnen vertellen. Uw handelwijze deed dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit beweerde "echte verhaal".

U vertrok naar Duitsland waar u tien maanden lang verbleef. U stelt er een relatie te hebben gehad met een Koerdische man, [K.]. Met toepassing van de Dublin procedure kwam u op 16 augustus 2018 terug aan in België.

Op 17 augustus 2018 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat hetgeen u had verteld bij uw eerste verzoek inderdaad niet waar was. U vertelt dat u in Irak een homoseksuele relatie had met een klasgenoot, [H.S.], sinds uw veertiende à vijftiende jaar. U werd met hem betrapt door de echtgenote van uw oom aan vaderszijde, [F.A.M.]. Zij werd erg boos. U slaagde erin haar te overtuigen om uw vader niet te vertellen over uw relatie door haar te beloven dat u naar haar eisen zou luisteren. U was bereid haar met geld af te kopen maar zij eiste dat u op regelmatige basis seks met haar zou hebben. U kwam haar hierin gedurende zes maanden tegemoet. Op 16 januari 2014 lag u samen met uw tante in bed toen uw oom binnenkwam. U vluchtte maar uw oom schoot met een vuurwapen in uw rug. U werd naar Al Kadhimiya ziekenhuis gebracht waar uw broer u kwam halen. Hij vertelde u dat uw tante had gezegd dat u haar had verkracht. U vertelde de ware toedracht aan uw broer, met name dat uw tante u en [H.] samen had betrapt. Uw broer bracht u naar de Habibiya-wijk waar u kon verblijven bij uw neef [H.] aan moederszijde. Uw broer en oom hadden een ontmoeting met [H.] en hij bevestigde aan hen dat jullie een relatie hadden gehad. Ondertussen was er een conflict ontstaan tussen uw familie, uw oom en de stam van [F.]. De stam van uw tante kon u niet terugvinden en om wraak op u te nemen zeiden ze dat het waar was dat u uw tante had verkracht én dat u ook homoseksueel was. Hierdoor konden ze bekomen dat eender wie u zou vermoorden.

U werd gedurende drie maanden in de Habibiya-wijk door een verpleger verzorgd. U moest in Habibiya ondergedoken blijven, want de stam van uw oom was naar u op zoek omdat men u ervan beschuldigde uw tante te hebben verkracht. U vreesde ook dat de autoriteiten u zouden vervolgen omdat u een homoseksuele relatie had gehad.

In april 2014 besloot u Irak te verlaten. [H.] bracht u naar de grens met Iran. U verbleef er slechts drie weken omdat u geen werk vond en u als Arabier gediscrimineerd werd. U keerde terug naar Habibiya waar u in een bakkerij begon te werken. U verbleef nog anderhalf jaar in Habibiya. In 2015 werd u door iemand van de Al Rahmaniya-wijk gezien. U besloot daarom opnieuw Irak te verlaten. [H.] bracht u naar Noord-Irak van waaruit u op 18 augustus 2018 verder reisde naar Turkije. U kwam op 31 augustus 2015 in België aan.

U vreest bij terugkeer naar Irak ten eerste vervolging door de overheid, omdat er twee officiële klachten tegen u zijn ingediend: één omwille van incest en één omdat u een relatie had met een man. U vreest ook vervolging door uw stam en de stam van uw tante, Beni Malik. U vreest ten derde ook vervolging door sjiiitische milities omdat zij homo's vermoorden.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel, beschadigd), uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een klacht van uw oom (kopie) en de brief van de politie naar de onderzoeksrechter (kopie).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw herkomstregio op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Om te beginnen moet worden verwezen naar het arrest nr. 188444 van 15 juni 2017 dat hierboven reeds werd aangehaald en waarin de RvV reeds concludeerde dat de vaststelling dat u, zonder enig aanvaardbaar of geloofwaardig excuus, op geen enkel eerder moment in de procedure, zelfs niet ter terechtzitting en zelfs niet tegen uw raadsman, melding maakte van uw “werkelijke” verhaal, volledig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit “werkelijke verhaal”.

Aansluiten moet worden vastgesteld dat u ook nog eens inconsistent bent inzake de redenen die u aanhaalt voor het verbergen van uw echte verhaal bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op 22 november 2018 dat u het niet durfde te vertellen omdat u dacht dat homoseksualiteit en incest ook strafbaar waren in Europa, omdat het een christelijke regio is en u dacht dat ze de religieuze regels praktiseerden. U verklaart tijdens het interview dat dat de enige reden was dat u het niet vertelde (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 7). Tijdens de zitting op de RvV verklaarde u daarentegen dat u het echte verhaal bij het CGVS niet had verteld omdat de tolk Arabisch en een moslim was (arrest RvV, p. 20). U wordt geconfronteerd met deze ongerijmdheid in uw verklaringen waarop u nogal onsamenhangend reageert. U zegt eerst dat u niet weet dat u zoiets hebt verteld over de tolk en dat u enkel bezorgd was over de wetten in België. Meteen daarna voegt u toe dat u schrik had dat de tolk niet beëdigd was en dat hij uw verhaal naar buiten zou brengen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 21). Deze inconsistente verklaringen bevestigen de vaststellingen van de RvV inzake de geloofwaardigheid van uw "werkelijke verhaal".

Uw bewering dat u tijdens de interviews in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet zou hebben durven toegeven dat u een homoseksuele relatie had gehad omdat u bang was dat dit in België verboden was, doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. U bevond zich op het moment van deze interviews reeds een jaar in België. Omdat u verklaart onder andere omwille van de vervolging van homoseksualiteit Irak te hebben verlaten is het opvallend dat u zich gedurende een heel jaar in België niet zou informeren over de eventuele strafbaarheid van homoseksualiteit in België. Er kan toch verwacht worden dat u zich op de hoogte zou proberen stellen van het feit of u al dan niet vrij was een homoseksuele relatie aan te knopen in België.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw "werkelijke verhaal", met name dat u homoseksueel zou zijn en dat u na de ontdekking van een homoseksuele relatie door uw op seks beluste tante werd gedwongen tot een seksuele relatie met haar, die dan weer aanleiding gaf tot vervolging door uw familie, de Iraakse overheid en de milities, wordt bevestigd door de ongeloofwaardige verklaringen die u hieromtrent aflegt.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen over uw bewustwording van uw geaardheid dat u de ontdekking van uw homoseksualiteit vrij licht opnam. Dit staat sterk in contrast met de vrees die u in verband met uw homoseksualiteit aanhaalt. U verklaart dat u, toen u reeds vier à vijf jaar een relatie met [H.] had, een poging deed om een relatie met een vrouw te beginnen. U wilde zichzelf beter ontdekken en weten waarom u anders was dan uw vrienden. U voelde echter niets voor uw vriendin, ook niet nadat u fysiek contact met haar had gehad. U maakte het uit met haar en wist vanaf dan dat u niet aangetrokken was door vrouwen. Gevraagd naar uw gevoelens over het feit dat u geen relatie kon hebben met een vrouw, verklaart u dat u zich erg slecht voelde, u voelde zich niet aangetrokken tot vrouwen én had [H.] bedrogen. Wanneer er dan wordt doorgevraagd over het slechte gevoel dat u kreeg door het gebrek aan aantrekkingskracht, verklaart u dat het slecht gevoel niet daardoor kwam, maar doordat u [H.] had verraden. Het besef dat u niet met een vrouw kon samen zijn deed u naar eigen zeggen echter niet nadenken over de toekomst. Aangezien dit een verrassende gedachtegang is, wordt er nogmaals gecheckt of het feit dat u door die relatie had beseft dat u niet aangetrokken was door vrouwen u geen gedachten over de toekomst gaf. U antwoordt hier simpelweg op dat de toekomst niet te voorspellen is en dat u wel eraan dacht dat u nooit meer een relatie met een vrouw ging proberen te hebben. Er wordt dan gevraagd hoe u uw toekomst in Irak zag, waarop u enkel zegt dat u er niet aan gedacht hebt (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 9-10). Dit is erg opvallend aangezien u zelf verklaart dat u in Irak omwille van uw homoseksualiteit zware vervolging vreest, inclusief een gevangenisstraf en zelfs fysieke mishandeling en moord door milities (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 6-7). Dat u, wetende dat u het risico liep op dergelijke vervolging, bij de ontdekking van uw homoseksualiteit geen gedachten of zorgen over de toekomst had, is niet aannemelijk.

Er wordt u dan gevraagd hoe u bijvoorbeeld dacht om het aan te pakken als uw familie u in de richting van een huwelijk zou proberen te sturen, wat vanaf een bepaalde leeftijd de voorkomende gang van zaken is in de Iraakse maatschappij. U was bij uw vertrek uit Irak reeds 23 jaar oud en een huwelijk zou voor u normaal gezien dan ook niet meer in de al te verre toekomst liggen. U verklaart zelf dat de familie vanaf het moment dat iemand de leeftijd van 25 jaar heeft bereikt, begint te zagen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 11). U verklaart dat u zichzelf nooit zag trouwen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 10-11), maar lijkt geen strategie te hebben uitgedacht om geen verdenkingen op te wekken bij bijvoorbeeld familie die aandringt dat u zou trouwen. U zegt eerst dat u

zou zeggen dat u het niet wil en er zich niet goed bij voelt. Daarna verklaart u dat u zou zeggen dat het te vroeg is en dat u nog niet klaar bent om te trouwen. Wanneer er dan wordt gevraagd of u dat op uw vijftigste nog zou zeggen, verklaart u dat u voor de toekomst niets kan voorspellen en dat er een kleine kans is dat u ooit zou trouwen, enkel en alleen om kinderen te krijgen. U verklaart ook dat er wel degelijk mensen in de Iraakse maatschappij ongetrouwd blijven (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt wederom dat de ontdekking van uw geaardheid weinig bij u teweegbracht, hoewel deze zeer grote implicaties heeft voor uw toekomst. U lijkt niet te hebben nagedacht over hoe u de schijn zou hooghouden binnen uw familie en de ruimere sociale context. U heeft schijnbaar ook geen denkproces gehad over de mogelijkheid van een huwelijk met een vrouw, om zodoende te kunnen conformeren aan de maatschappelijke verwachtingen. U vermeldt enkel een huwelijk om kinderen te kunnen krijgen. Het is trouwens ook opvallend dat u niet kan uitleggen waarom u wel met een vrouw zou willen huwen om kinderen te kunnen krijgen, maar met een man niet wil huwen of een gezin stichten, zelfs als u een bloedband met uw kinderen zou kunnen hebben. Er wordt u verschillende keren gevraagd om uit te leggen waarom het stichten van een gezin voor u met een vrouw wel aanvaardbaar is, maar niet met een man. U zegt enkel dat het zeker niet voor u is, dat het misschien is omdat u Arabier bent, dat u het zo voelt, en dat u niet aan de optie van trouwen met een man kan denken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 11-12). Dat u wel wil trouwen met een vrouw maar niet met een man is een zeer persoonlijke wens. Het is echter wel opvallend dat u over de beweegredenen of gevoelens die aan de basis liggen van deze keuze geen doorleefde of gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

U verklaart op uw negentiende, na de mislukte relatie met een meisje, te hebben beseft dat u anders was, hoewel u niet kan bevestigen dat dat betekent dat u homoseksueel bent. U beseftte wel dat u vrouwen niet graag ziet. Gevraagd naar uw emoties hierover zegt u dat een slecht gevoel had, geen echte shock of depressie, maar geen goed gevoel. Het was een klein beetje een slecht gevoel maar u was niet boos op zichzelf. Er wordt u gevraagd om "slecht gevoel" te preciseren en de voorbeelden boos, verdrietig en bang worden gegeven. U zegt daarop enkel "ja op die leeftijd, hoe kan je het beschrijven, het duurt niet lang, op de dag zelf was het voorbij". U zegt dat u zich slechts een hele korte periode slecht voelde (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u heel lichtvoetig omsprong met het besef dat u, in tegenstelling tot andere mannen, niet geïnteresseerd bent in vrouwen. Dit is niet geloofwaardig, aangezien dergelijk besef uw hele toekomst veranderde. Meer nog, het hypothekeerde uw leven in de Iraakse context, aangezien u zelf verklaart dat men u zou doden omdat u homo bent. Dat u zich maar een hele korte periode een beetje slecht voelde nadat u een dergelijk ingrijpend feit over uzelf ontdekt had, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde homoseksuele geaardheid. U wordt met deze vaststelling geconfronteerd en zegt dat u niet wil liegen en iets wijsmaken wat niet waar is, u voelde zich toen op die leeftijd zo en denkt dat het misschien was omdat u terugkeerde naar [H.] en blij was. Dat helpt volgens u om het slechte gevoel te verwerken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 13). Op het einde van het interview wordt u nogmaals geconfronteerd met het feit dat het verbazend is dat u zich maar heel even slecht voelde over uw geaardheid. U zegt enkel u uw gevoelens zelf niet controleert en dat u nooit had gedacht dat het zou uitkomen omdat u heel voorzichtig was (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 19). Deze uitleg verklaart niet dat u zich over een diepgaande schok betreffende uw geaardheid zou kunnen zetten door simpelweg uw verboden relatie verder te zetten.

Ook over gevoelens bij het begin van uw relatie met [H.] legt u geen aannemelijke verklaringen af. U verklaart dat de relatie in het begin enkel voor het plezier was en dat er slechts geleidelijk aan gevoelens bij kwamen kijken. U wist wel vanaf het begin van de relatie dat het verboden was in uw land en geloof (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 14). U bent zelf ook gelovig als moslim, maar praktiseert niet (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 3-4, p. 14). Verrassend genoeg verklaart u echter nooit negatieve gevoelens met betrekking tot deze verboden relatie te hebben gehad, ook niet toen u en [H.] echt verliefd op elkaar werden. U voelde zich goed bij hem en hij bij u (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 14). Langs de ene kant vertelt u dat u een relatie had die u moest verbergen omdat hij verboden was in uw religie en land en langs de andere kant genoot u simpelweg van deze relatie, zonder u zich daar schijnbaar veel vragen bij te stellen. Dat u als gelovig moslim in Irak, waar homoseksualiteit zwaar wordt afgekeurd en bestraft, het hebben van een relatie met een man zo vanzelfsprekend lijkt te hebben gevonden, roept verdere vragen op.

U kan ook niet duidelijk uitleggen hoe u het feit dat u gelovig moslim bent, kan verenigen met uw homoseksuele relaties. U verklaart een onderscheid te maken tussen twee tegengestelde feiten: aan de religieuze kant is het fout en bent u schuldig, maar u voelt zich er goed bij. Gevraagd naar hoe u die tegenstelling voor zichzelf verenigt, verklaart u dat het geloof voor u theoretisch blijft, dat u nooit gaat

praktiseren en dat het onmogelijk is de twee kanten te combineren, omdat dit moeilijk zal zijn voor uzelf. Over de gevoelens die u erbij had dat u het geloof moest scheiden van uw leven dat u in de praktijk leefde, hebt u enkel te melden dat u het religieuze gevoel en de schuld hebt genegeerd en het andere hebt aanvaard (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u op een dergelijke ongecomplexeerde manier hebt kunnen aanvaarden dat u als gelovige iets doet wat ingaat tegen de principes van uw religie. U verklaart te beseffen dat u zich schuldig maakt aan iets wat verboden is in uw religie, maar haalt geenszins gevoelens van twijfel, schaamte of schuldgevoel aan. Uit uw verklaringen lijkt het dat u zonder veel reflectie of onzekerheid simpelweg hebt besloten de voorschriften van uw geloof uit uw gedachten te bannen.

Aangezien uw verklaringen over uw geaardheid niet geloofwaardig zijn, kan er aan uw relatie met [H.] en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten ook geen geloof worden gehecht. De door u afgelegde verklaringen bevestigen deze vaststelling.

Ten eerste is er een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat niemand ervan op de hoogte was dat u homo bent en dat ze enkel weten over de incest (verklaring volgend verzoek, punt 15). U zei daar te vrezen voor vervolging door uw oom, de stam van uw tante en de overheid (verklaring volgend verzoek, punt 18). Op het CGVS verklaart u echter wel dat men in Irak op de hoogte is van uw geaardheid en zegt u daarom ook sjiiitische milities te vrezen.

Ook bent u, hoewel u vanaf het begin van uw relatie op de hoogte was van de risico's die deze met zich meebracht (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 14), bijzonder lichtzinnig omgesprongen met het verbergen van uw relatie naar de buitenwereld toe. U verklaart vooreerst dat uzelf diegene was die uw broer op de hoogte bracht van uw relatie met [H.]. U gaf uw broer ook toestemming om [H.] te ondervragen over het feit dat jullie samen betrappt waren en uw oom en broer hebben dit effectief ook gedaan. U verklaart dat u geen andere keus had, omdat uw tante u beschuldigde dat u haar had verkracht en u dus wel de ware toedracht van het verhaal moest vertellen. Geconfronteerd met het feit dat het toch wel heel gevaarlijk was om aan uw familie te zeggen dat u homoseksueel bent en dat ze uw vriend mogen contacteren, antwoordt u dat u tussen twee vuren stond, omdat u ofwel ervan beschuldigd werd uw tante te hebben verkracht ofwel van homoseksualiteit. U koos voor het tweede, omdat u gelooft dat u dan enkel uzelf in problemen brengt en niet de twee stammen erbij betreft. U dacht niet dat uw oom of broer het zouden verder vertellen, maar uw oom heeft dat uiteindelijk wel gedaan (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 16). Het valt op dat u bijzonder zorgeloos omsprong met de informatie over uw geaardheid én met de identiteit van uw vriend. U was al zwaar in de problemen doordat u betrappt was met uw tante. Dat u zichzelf nog verder in de nesten werkte door zichzelf quasi meteen te outen als homoseksueel én uw vriend erbij betrokken, is niet logisch en daarom niet aannemelijk. U had namelijk ten aanzien van uw familie ook kunnen argumenteren dat uw tante u tot seksuele handelingen dwong zonder dat u hierbij meteen uw geaardheid en die van uw vriend, een zeer gevaarlijk en gevoelig feit in de Iraakse context, moest prijsgeven. U verklaart bovendien zelf dat het naar buiten brengen van uw relatie met [H.] uw problemen enkel groter maakte. U werd daarna immers niet enkel voor verkrachting gezocht door de stam van uw tante, maar ook door een heleboel andere actoren vervolgd omwille van uw geaardheid (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 16). U wordt er op het einde van het gehoor mee geconfronteerd dat u uw eigen problemen veel groter had gemaakt door uit eigen initiatief over uw relatie met [H.] te vertellen. U reageert hierop is dat u zichzelf opofferde omdat er een groot conflict was tussen uw vader en uw oom en dat u uw eigen familie wou redden door zichzelf op te offeren (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 20). Zoals eerder uiteengezet, volstaat deze uitleg niet, omdat u op minder drastische manieren, die niet tot levensgevaar voor u en [H.] leidden, had kunnen proberen het probleem met uw tante uit te leggen.

Ook over de veiligheidsmaatregelen die u tijdens uw relatie met [H.] nam legt u vreemde verklaringen af. U zegt dat u [H.] vanaf de leeftijd van 14 à 15 jaar bij u thuis ontmoette wanneer uw ouders het huis uit waren. Uw oom en tante, wiens woning via een deur verbonden is met uw woonst, werden dan geacht toezicht op u te houden. De deur tussen jullie woningen was volgens uw verklaringen altijd open, soms dicht, maar nooit op slot. [H.] kwam één tot drie keer per maand bij uw thuis en dat gedurende vele jaren. U deed dan altijd de tussendeur op slot, behalve die ene keer toen u dat niet deed en uw tante binnenkwam en jullie betrapte (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 17). Uw relaas is niet aannemelijk. Het zou opvallen als u jarenlang altijd de tussendeur op slot deed wanneer een bepaalde vriend op bezoek komt. U verklaart namelijk dat de deur anders open was of minstens niet op slot. U wordt ermee hiermee geconfronteerd en zegt dan dat ze nooit zouden gevoeld hebben dat het op

slot was en dat niemand ooit iets opmerkte want [H.] kwam meestal op de middag of in de namiddag (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 17). Dat gedurende al die jaren nooit iemand eens de deur zou hebben proberen opendoen en zich vragen zou hebben gesteld bij het feit dat deze plots op slot was wanneer u alleen thuis bent en toezicht nodig hebt, is niet aannemelijk, des te meer daar uit uw relaas blijkt dat *nét* die ene keer dat iemand de deur probeert open te doen, u deze hebt vergeten te sluiten.

U bent bovendien niet op de hoogte van hoe het [H.] ondertussen vergaan is en hebt ook niet veel moeite gedaan om u van zijn welzijn te vergewissen, hoewel [H.] wel van uw wijk afkomstig is en gekend was door uw familie (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 19). Het kan volgens u dat hij vermoord is, maar u kan dit niet bevestigen. Het kan ook zijn dat hij gevlucht is uit Irak. U hebt een nieuw nummer en hij heeft dat niet dus hij kan u niet contacteren. Na uw vlucht uit uw wijk had u uw eigen GSM en SIM kaart vernietigd. Gevraagd of u iets bent proberen te weten komen over [H.], vraagt u zich eerst af via wie u dat zou moeten doen. Uw broer is geen optie want daar hebt u geen contact mee en uw moeder is, ondanks het feit dat u contact met haar hebt, nog altijd boos over die relatie. Er is volgens u geen enkele manier om iets te weten over [H.], ook niet via vrienden want u hebt geen facebook-account meer en bent uitgesloten door iedereen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 17-18). Het is straf dat [H.] een gekende van uw wijk zou zijn en dat u werkelijk geen enkele manier zou hebben om iets over hem te weten te komen, al is het maar om te weten of hij nog leeft. Daar hij gedurende vele jaren uw geliefde was en u twijfelt of hij misschien vermoord is of niet, is het niet aannemelijk dat u geen enkele poging hebt ondernomen om iets over zijn welzijn te weten te komen. Dit geldt des te meer daar u tenminste tot na uw eerste gehoor in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming *wél* actief was op facebook en daar contact had met mensen in Irak (zie infra en beslissing 1522982, p. 5-6). U verklaart tijdens het gehoor bovendien zelf dat u in Europa "op bepaalde momenten niet altijd actief was op facebook" (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 21), waaruit het CGVS begrijpt dat u na uw vlucht uit Irak wel soms nog actief was op facebook, wat ook betekent dat u de kans had om op via mensen in Irak iets te proberen te weten te komen over [H.]. U verklaarde bij DVZ trouwens ook nog contact te hebben met uw zussen (verklaring volgend verzoek, punt 20). Ook aan hen zou informatie over [H.] kunnen vragen, aangezien ze in dezelfde wijk wonen (notities persoonlijk onderhoud 1 september 2016, p. 5).

Het valt het CGVS ook op dat u stelt in eerste instantie naar Iran te zijn gevlucht om de vervolging omwille van uw homoseksualiteit te ontlopen. U verklaart hierover "ik dacht dat ik daar mijn leven kon opbouwen, het zijn sjiieten zoals mij". In Iran wordt homoseksualiteit echter net zoals in Irak zeer zwaar vervolgd. U zegt hierover dat u naar Iran vluchtte om te overleven en dat u enkel daaraan dacht en niet aan relaties opbouwen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 23). Toch is het opmerkelijk dat u net Iran als toevluchtsoord koos. De milities die u volgens u in Irak vervolgen hebben namelijk banden met Iran, iets wat u zeker niet kan zijn ontgaan.

U bent bovendien niet goed op de hoogte van de wetten in verband met homoseksualiteit in Irak. U verklaart dat er een gevangenisstraf van vijf jaar staat op het fysiek contact tussen mannen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 23). Homoseksualiteit is echter niet bij wet verboden in Irak, wel het hebben van buitenechtelijke relaties.

Daarenboven dient er, in navolging van de beslissing in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, op gewezen te worden dat het gezien de verklaringen die u in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming deed niet geloofwaardig is dat u gedurende een langere periode ondergedoken zat in Habibiya (zie beslissing 1522982, p. 3). U kon toen namelijk zelfs niet uitleggen waar deze wijk zich precies bevindt.

In navolging van de beslissing betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming, dient er daarenboven in het kader van uw huidige verzoek opnieuw vastgesteld te worden dat uw activiteiten op facebook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat sjiitische milities, met name het Mehdi leger en Asaib Ahl Al Haq (AAH) u zoeken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 16). Deze milities vervolgen homoseksuelen door middel van zeer gewelddadige praktijken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 6-7). Zoals reeds aangehaald in de beslissing betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming (beslissing van 1 december 2016, p. 5-6) beschikt(e) u over een facebookaccount die u in eerste instantie bewust hebt proberen te verbergen voor de asielinstellingen. Uit de activiteit van deze account blijkt dat u veelvuldig werd getagd in post die het Mehdi-leger en Moqtada Al-Sadr verheerlijken. U lijkt zelf ook posts met betrekking tot het Mehdi-leger en Moqtada Al-Sadr. Deze activiteit op sociale media

valt moeilijk te verenigen met een vrees om als homoseksuel door sjitische milities vervolgd te worden. U bent hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor maar blijft ontkennen dat u de besproken activiteiten op facebook deed en u houdt vol dat u tegen Moqtada Al-Sadr bent. U weet zeker dat u nooit iets gepubliceerd hebt en als u hypothetisch ooit een "like" hebt gedaan was dat per ongeluk. Het zou wel kunnen dat één van uw vrienden u getagd heeft en dat er dan automatisch een doorverwijzing naar u komt (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 20-21). Aanvullend wijst het CGVS erop dat u er blijkbaar niet van op de hoogte bent dat één de vervolgers die u aanhaalt, Moqtada Al-Sadr en de aan hem gelinkte milities, in augustus 2016 een oproep deed om het geweld tegen homoseksuelen te staken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 20). Hoewel het CGVS geenszins ontkent dat homoseksuelen in Irak het risico lopen vervolgd te worden door verschillende actoren, is het wel treffend dat u, als homoseksuel met een duidelijke interesse in Moqtada Al-Sadr, niet op de hoogte bent van de opvallende uitspraken die hij betreffende het onderwerp deed. Het is daarnaast ook opvallend dat u, die verklaart wel gelovig maar niet praktiserend te zijn, wel op facebook een opvallende interesse vertoont in Moqtada Al-Sadr, een sjitische geestelijke.

Ook stelt het CGVS vast dat u, net zoals bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw bezigheden in Irak. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming waren uw verklaringen over uw werk als bakker en schoonmaker duidelijk tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ over uw job als maker van betonblokken (beslissing 1522982, p. 6), wat uw algemene geloofwaardigheid aantastte. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming verklaart u, nadat u verschillende keren de vraag had proberen te ontwijken, dat u in Irak enkel als bakker hebt gewerkt (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018). Er wordt met u gedubbelcheckt of u nooit een andere job hebt gedaan, ook niet voor een korte periode, waarop u dan zegt dat u een kleine periode als klusjesman in de bouw hebt gewerkt (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 8). Dit is duidelijk al tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u als bakker en ook vijf à zes maanden als schoonmaker had gewerkt (notities persoonlijk onderhoud 1 september 2016, p. 8). Ook over uw onderwijs legt u verklaringen af die tegenstrijdig zijn met de verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaart in het kader van huidige verzoek om internationale bescherming dat u studeerde tot u moest onderduiken in 2014, en dus stopte met studeren in 2014 (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 8). Bij uw vorige verzoek om internationale bescherming verklaarde u echter dat u in 2006 of 2007 stopte met school omwille van het sektarisch geweld en de slechte levensomstandigheden. Uw vader kon niet meer werken omdat jullie in een soennitische wijk woonden en u moest daardoor in een bakkerij gaan werken (notities persoonlijk onderhoud 1 september 2016, p. 7). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen zegt u enkel dat u zeker bent dat u in 2006 nog op school zat en dat u nooit als schoonmaker hebt gewerkt en het niet kan (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 21). Uit het voorgaande concludeert het CGVS dat u ook bij uw tweede verzoek om internationale bescherming geen zicht biedt op de door u uitgeoefende activiteiten in Irak, wat tot een aantasting van uw algemene geloofwaardigheid leidt.

Er dient te worden besloten dat er aan de door u aangehaalde seksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht, en bijgevolg ook niet aan de vervolgingsfeiten die eruit voortvloeien. Ook wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw tegenstrijdige verklaringen over uw bezigheden in Irak. De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Met betrekking tot uw paspoort merkt het CGVS vooreerst op dat u bij eerste verzoek om internationale bescherming beweerde dat uw paspoort door de smokkelaar in het water was gegooid (notities persoonlijk onderhoud 1 september 2016, p. 9). U legt nu uw origineel, maar beschadigd paspoort neer. De pagina's 5 t.e.m. 10 ontbreken uit dit paspoort. U verklaart dat dit komt omdat u boos werd nadat u naar België werd teruggestuurd uit Duitsland en dat u daarom toen het paspoort hebt verscheurd in een treinstation. U wou ook repatriëring naar Irak vermijden. De ontbrekende pagina's zijn weggevlogen toen u het paspoort verscheurde. Op die pagina's stonden volgens u stempels van twee reizen naar Iran. Eén reis was toeristisch van aard en ondernam u in 2010. De andere reis was in 2014 toen u voor de eerste keer Irak ontvluchtte. U hebt ten eerste de reizen naar Iran niet vermeld bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, hoewel er u toen gevraagd is om alle landen te noemen waar u was geweest vóór uw vertrek uit Irak naar Europa op 18 augustus 2015. U antwoordde toen dat u nog nooit het land was uit geweest (notities persoonlijk onderhoud 1 september 2016, p. 3). Daarenboven is het erg opvallend dat net de pagina's met stempels erop ontbreken uit uw paspoort. Het schijnt dat u bepaalde informatie uit uw paspoort probeert te verbergen van de asiendiensten. Uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart werden reeds besproken bij de beslissing in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zij kunnen hoogstens uw identiteit en herkomst staven, doch deze elementen staan hier niet ter discussie. In verband met de klacht van uw oom en de brief van de politie

aan de onderzoeksrechter dient er te worden vastgesteld dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Bovendien wijst de inhoud van de brief van de politie aan de onderzoeksrechter op haar gebrekkige bewijskracht: de brief aan de onderzoeksrechter vermeldt namelijk dat er op 16 januari 2014 een bericht binnenkwam aangaande een schietincident. De brief is echter opgesteld op 3 januari 2014. De inhoud van dit document is een duidelijke aanwijzing dat ze gefabriceerd is, wat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.

De feiten die u aanhaalt kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Verzoeker maakt ook gewag van machts-overschrijding.

Over de vluchtelingenstatus verduidelijkt verzoeker als volgt:

"1. Overwegende dat het C.G.V.S. aan de verzoekende partij verwijt dat zij niet een begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken;

Dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, heeft de verzoekende partij zich niet bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen;

Dat de verzoekende partij haar land is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en dat men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is ;

Dat het past hieromtrent te herinneren, dat indien het bewijs zeker op de januari verzoekende partij rust, (H.C.R., "guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugiés", Genève, 1979, p. 51, §196), de aanbreng ervan moet worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer spéciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt;

Dat eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen;

Dat verzoekende partij daarenboven herinnert dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen;

Dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal;

Dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan deze ten goede moet komen van de asielaanvrager;

Dat de verzoekende partij in de volgende paragrafen zal aantonen dat haar verhaal wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is;

De bestreden beslissing weigert het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te staan.

Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:

(...)

Wat betreft de motiveringsbeslissing van het CGVS welke stelt dat de asielaanvraag steunt op motieven die bij uiteengezet werden en waarbij geoordeeld werd dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnd werd, maakt het CGVS in feite toepassing van het adagium "fraus omnia corrumpit" terwijl dit geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde. Echter, onjuiste verklaringen op zich mogen geen reden zijn om een asielaanvraag te weigeren. Het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status stelt terzake;

"Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case"

De valse verklaringen in een asielaanvraag nemen niet weg dat de aanvragers wel degelijk ernstige redenen kunnen hebben om te vrezen voor vervolgingen en moeten aldus getoetst worden aan de ernst van de ingeroepen feiten.

Dit werd tevens reeds herhaaldelijk bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

"Tout en admettant que le caractère frauduleux ou mensonger des déclarations peut légitimement conduire la partie défenderesse à mettre en doute la bonne foi d'un demandeur, le Conseil rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle cette circonstance ne dispense pas les instances d'asile de s'interroger in fine sur l'existence, pour le demandeur, d'une crainte d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des atteintes graves, qui pourraient être établis à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments certains de la cause. En pareil cas, le Conseil rappelle toutefois que de telles dissimulations justifient une exigence accrue du point de vue de rétablissement des faits.»

De Raad van State heeft ook herhaaldelijk bevestigd dat het principe "fraus omnia corrumpit" geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde. (RvS, n°191.586 18 maart 2009; RvS n °190.7832 5februari2009);

Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij weigert hem als vluchteling te erkennen omwille van onwaarschijnlijkheden en onduidelijkheden die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zouden ondermijnen. Verzoekende partij beweert echter vluchteling te zijn en nood te hebben aan bescherming in België. De verweerder probeert om afleiding met beschouwingen te doen die niet plaatsvinden om te zijn om zijn homoseksualiteit te evalueren.

Immers vindt de verwerende partij tegenstrijdigheden in het feit dat hij niet meteen heeft gezegd (na een jaar op Belgisch grondgebied) dat hij homoseksueel was. Toen hij het heeft bekend, vindt de verwerende partij dat het tegenstrijdig is te zeggen dat de enige reden waarvoor hij het niet vertelde, is het omdat hij dacht dat homoseksualiteit en incest ook strafbaar waren in Europa en het een christelijke regio is en hij dacht dat ze de religieuze regels praktiseerden. Vroeger tijdens de zitting op de RvV verklaarde hij daarentegen dat hij het echte verhaal bij het CGVS niet had verteld omdat de tolk Arabisch en een moslim was.

De verzoekende partij (en zijn raadsman) ziet niet waar in het tegenstrijdig zou zijn dat in verband met het feit verklaard te hebben dat hij bekend zijn homoseksualiteit vroeger in de procédure niet heeft gedurfd.

Een eerste argument is dat bij het bepalen van de seksuele identiteit van een persoon die om internationale bescherming verzoekt eerst moeten worden uitgegaan van het principe van zelfidentificatie:

"(...) the fact that it is questionable whether it is in fact possible to assess someone else's sexual orientation or gender identity. One of the conclusions of the Fleeing Homophobia research was: "As a general principle, establishing sexual orientation or gender identity should be based on self-identification of the applicant." ((Sabine Jansen and Thomas Spijkerboer, "Fleeing Homophobia, Asylum Claims related to Sexual Orientation and Gender Identity in Europe", COC Netherlands/VU University Amsterdam, September 2011, p. 79.)

The Yogyakarta Principles also underline the importance of self-determination by stating that "Each person's self-defined sexual orientation and gender identity is integral to their personality and is one of the most basic aspects of self-determination, dignity and freedom. "78" (The Yogyakarta Principles are a set of principles which apply international human rights standards to sexual orientation and gender identity. The principles were drafted in 2006 in Yogyakarta, Indonesia, at an expert meeting held by the International Commission of jurists and human rights experts, and they are explicitly endorsed by the Council of Europe: "Yogyakarta Principles on the Application of International Human Rights Law in Relation to Sexual Orientation and Gender Identity", 6 March 2007, available at <http://www.yogyakartaprinciples.org/-/principles.en.pdf>.) »

« Nicole la Violette has noted that there is a huge diversity in the way in which people experience and understand their sexual orientation, depending upon their country of origin, gender, culture, social class, education, religion, family background, and socialization. There is no uniform way in which lesbians and gay men recognize and act on their sexual orientation. " (Nicole La Violette, "Coming Out to Canada: the Immigration of Same-Sex Couples under the Immigration and Refugee Protection Act", McGill Law Journal 2004, Vol. 49, Nr. 4, p. 996-1003. Laurie Berg and Jenni Millbank warn against "the misapprehension that there is a single path to one "real" sexual identity (...). This reflects an essentialist view that sexual orientation is either innate or established early in life and denies what one "really is", Laurie Berg and Jenni Millbank, Constructing the personal narratives of lesbian, gay and bisexual asylum claimants", Journal of Refugee Studies, 2009, 22(2), p. 195-223)

Omdat er twijfels worden geuit bij het ontdekkingsproces van de geaardheid door mijn cliënt zelf geven de verzoekende partij en zijn raadsman onderstaand argument mee: De ontdekking van iemand homoseksuele geaardheid is een evolutief proces, het kan m.a.w. niet vastgepind worden op een bepaald moment in de tijd. De vraag naar "het wanneer"; wanneer de eerste homoseksuele gevoelens ontluikten of wanneer een persoon zich voor het eerst tot mannen aangetrokken voelde is dan ook niet relevant en ten stelligste af te raden omdat ze onduidelijkheid in de hand werkt.

"Finally, it is recommended to use open questions ("who", "what", and "how"), rather than focusing on the "when" issue. First, as we saw in Chapter V, human memory is typically weak in retaining exact information about time, duration and frequency. 3 Second, as stated above, while there may be important milestones in the process of realising her/his difference, this never happens in one day. Therefore the very common questions of "when did you become gay" or "when did you realise you were gay" will be of limited use in most cases"[1]

UNHCR geeft aan in haar richtlijnen dat de bewustwording van geaardheid inderdaad een transformatie kan zijn die Volledig' wordt door verandering van sociale en culturele omgeving, zoals een verblijf in België :

"P. (...) While for most people sexual orientation or gender identity are determined at an early age, for others they may continue to evolve across a person's lifetime. Different people realize at different points in their lives that they are LGBTI and their sexual and gender expressions may vary with age, and other social and cultural determinants.»[2]

Een gebrek aan cohesie en détail in zijn narratief kan ook als volgt gekaderd worden:

Recognising, understanding and accepting one's own sexual orientation, if it differs from mainstream social expectations, can be a long and or painful process, and in some instances, may only come in later stages of life. In such cases this must not be seen as undermining the genuineness' of an individual's claim. Many claimants may come from cultures which shun any open discussion of sexual orientation and it should be noted that LGB activity and identity will be often be surrounded by taboo, stereotypes and prejudice and be seen as being contrary to the fundamental moral, religious and political values of many societies. Discussing matters such as sexual orientation will for many, in the official context of an asylum interview, be extremely daunting. It is to be expected that some LBG asylum seekers may struggle to talk openly about their sexual orientation and find it difficult to disclose material information in

a coherent or detailed manner. (pagina 13, UK Home Office, Asylum policy instruction: sexual orientation in asylum claims, beschikbaar op:

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/543882/Sexual-orientation-in-asylum-claims-v6.pdf)

A. Vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De situatie van verzoekende partij valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die "uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit".

De vrees van de verzoekende partij is gerechtvaardigd met het oog op het risico van vervolging vanwege zijn lidmaatschap van een sociale groep, namelijk die van jonge Irakese man die homoseksuele is en die zijn religie niet praktiseert. Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke jurisprudentiële evolutie heeft ondergaan (Arrest GCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat « le groupe social peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe (Cour fédérale du Canada, arrêt Ward vs Canada ; house of Lords, Islam Vs Secretary of State for the The Home Département, Regina vs Immigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

Het is bekend dat homoseksuele en niet-uitoefend moslim mannen in Irak een bijzonder kwetsbare sociale categorie zijn. Het is op te merken dat de verwerende partij absoluut niet in rekening heeft gehouden het feit dat vanaf het begin van het interview de verzoekende partij het feit uitspreekt om zijn godsdienst niet uit te oefenen. Hij doet de Ramadan niet, hij drinkt en rookt enz. (Zie. Gehoord verslag van 22 novembre 2018, pp. 3-4)

(...)

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (f) [daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard] van de wet van 15 december 1980. De GGVS heeft absoluut moet onderzocht de vrees om vervolgen te zijn in het geval van het terugkeer naar Irak omwille van het feit dat hij zijn religie (moslim) niet praktiseert. De macht dat de Sjietische militia heeft tegen zijn eigen bevolking kan leiden tot severe vervolging tegen een homoseksuele en niet-uitoefend moslim man. Op de 9 pagina van de beslissing heeft de CGVS geen pagina over het vervolging van de niet-uitoefend moslim man gewijdt. Deze vrees — die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS."

Verzoeker houdt vervolgens een uitgebreid theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Over de subsidiaire bescherming, zet verzoeker uiteen:

"D. Vrees op basis van een reëel risico van ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Verzoekende partij puur een middel uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Om te veronderstellen dat een asielzoeker niet van de erkenning van het statuut van vluchteling zoals hierboven gevraagd kan genieten, past het voor alle minder om deze versoepelde eis van de graad van blind geweld toe te passen.

Vervolgens en wat de graad van blind geweld betreft juist, lijkt het ons immers dat een Bagdadi (een inwoner van de provincie van Bagdad), als hij in zijn gouvernement van oorsprong teruggestuurd moest worden, een reëel risico zou oplopen om ernstige bedreigingen tegen zijn leven te ondergaan of zijn persoon door een blind geweld, zolang conflict er hevig zijn.

Onze ontwikkelingen hierboven betreffende de veiligheidsvoorwaarden in Bagdad streven ernaar uit te wijzen, immers, dat de situatie van geweld binnen het gouvernement van de Irakese hoofdstad een zo hoog niveau bereikt dat er ernstige en gebleken te zijn redenen om te geloven bestaat dat een burger die in Bagdad wordt teruggestuurd, van het enige feit van zijn aanwezigheid op het grondgebied ervan, een reëel risico zou lopen om bedreigingen te ondergaan.

Wij hebben uitgewezen dat de conclusie dat CGRA een COI focus Bagdad trekt weglaat om talrijke aanwezige determinanten in COI te vermelden zelf, die het mogelijk maken om de veiligheidsvoorwaarden objectief te schatten op Bagdad. Maar het is eveneens nodig om van andere elementen, niet-in overweging te nemen aanwezig in COI, die slechts onze positie laten versterken die ernaar streeft te zeggen dat een burger die in Bagdad wordt teruggestuurd, een reëel risico voor zijn leven of zijn

persoon oploopt. Derhalve is het nodig om een blik te werpen die op de situatie op vlak van openbare veiligheid wordt bijgewerkt, die in Bagdad de overhand heeft.

Ter herinnering, blijft Bagdad de provincie dat het meest door het geweld in Irak wordt getroffen. El die van het terrein in de andere gebieden van Irak, laat hij slechts zijn strategie ervan van de ontzetting aan de hoofdstad verhogen verliest - oktober 2016 heeft meer dan aanvallen sinds de drie laatste jaren gekend."

2.2. Nieuwe stukken

Op 25 november 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw stuk: EASO "COI Report Iraq: Security situation", maart 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer

aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en is een sjiiitische Arabier afkomstig uit Bagdad. Verzoeker houdt voor een homoseksuele geaardheid te hebben. Hij vreest bij terugkeer naar Irak te

worden vervolgd door de overheid omdat er twee officiële klachten tegen hem zijn ingediend, één omwille van incest, en één omwille van een relatie met een man. Verzoeker vreest ook vervolging door zijn stam en de stam van zijn tante. Hij vreest ten slotte ook vervolging door sjiitische milities omwille van zijn voorgehouden geaardheid.

2.4.3. Verzoeker heeft in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd aan het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, met name zijn paspoort (origineel, beschadigd), zijn identiteitskaart (origineel), zijn nationaliteitsbewijs (origineel), een klacht van zijn oom (kopie) en een brief van de politie naar de onderzoeksrechter (kopie) (AD CGVS, stuk 20, map met 'documenten').

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

In navolging van de commissaris-generaal merkt de Raad op dat de identiteits- en nationaliteitsbewijzen hoogstens verzoekers identiteit en herkomst kunnen staven maar dat deze elementen hier niet ter discussie staan. Wat betreft de brief van de politie aan de onderzoeksrechter, stelt Raad net zoals de commissaris-generaal vast dat deze brief vermeldt dat er op 16 januari 2014 een bericht binnenkwam aangaande een schietincident, terwijl de brief zelf reeds op 3 januari 2014 werd opgesteld. Deze inconsistentie is dan ook een duidelijke aanwijzing dat deze brief gefabriceerd is.

Ten slotte blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping zijn verworven, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (AD CGVS, stuk 21, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn tweede beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud en hun relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.4. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat homoseksuelen kunnen worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld.

Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad *"een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit"* dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen, zoals de verwerende partij terecht stelt.

Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie die verzoeker toevoegt genoegzaam dat homoseksuelen in Irak worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

De Raad merkt op dat hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid. De commissaris-generaal komt dit besluit op basis van een aantal pertinente vaststellingen waarover hij zeer omstandig motiveert.

Zo stelt de commissaris-generaal vooreerst vast:

"Om te beginnen moet worden verwezen naar het arrest nr. 188444 van 15 juni 2017 dat hierboven reeds werd aangehaald en waarin de RvV reeds concludeerde dat de vaststelling dat u, zonder enig aanvaardbaar of geloofwaardig excuus, op geen enkel eerder moment in de procedure, zelfs niet ter

terechtzitting en zelfs niet tegen uw raadsman, melding maakte van uw "werkelijke" verhaal, volledig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit "werkelijke verhaal".

Aansluiten moet worden vastgesteld dat u ook nog eens inconsistent bent inzake de redenen die u aanhaalt voor het verbergen van uw echte verhaal bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op 22 november 2018 dat u het niet durfde te vertellen omdat u dacht dat homoseksualiteit en incest ook strafbaar waren in Europa, omdat het een christelijke regio is en u dacht dat ze de religieuze regels praktiseerden. U verklaart tijdens het interview dat dat de enige reden was dat u het niet vertelde (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 7). Tijdens de zitting op de RvV verklaarde u daarentegen dat u het echte verhaal bij het CGVS niet had verteld omdat de tolk Arabisch en een moslim was (arrest RvV, p. 20). U wordt geconfronteerd met deze ongerijmdheid in uw verklaringen waarop u nogal onsamenhangend reageert. U zegt eerst dat u niet weet dat u zoiets hebt verteld over de tolk en dat u enkel bezorgd was over de wetten in België. Meteen daarna voegt u toe dat u schrik had dat de tolk niet beëdigd was en dat hij uw verhaal naar buiten zou brengen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 21). Deze inconsistente verklaringen bevestigen de vaststellingen van de RvV inzake de geloofwaardigheid van uw "werkelijke verhaal".

Uw bewering dat u tijdens de interviews in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet zou hebben durven toegeven dat u een homoseksuele relatie had gehad omdat u bang was dat dit in België verboden was, doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. U bevond zich op het moment van deze interviews reeds een jaar in België. Omdat u verklaart onder andere omwille van de vervolging van homoseksualiteit Irak te hebben verlaten is het opvallend dat u zich gedurende een heel jaar in België niet zou informeren over de eventuele strafbaarheid van homoseksualiteit in België. Er kan toch verwacht worden dat u zich op de hoogte zou proberen stellen van het feit of u al dan niet vrij was een homoseksuele relatie aan te knopen in België."

Verzoeker tracht deze vaststellingen te vergoelijken of te minimaliseren door te stellen dat er bij het bepalen van de seksuele identiteit van een persoon moet worden uitgegaan van het beginsel van zelfidentificatie maar de theoretische uiteenzetting omtrent zelfidentificatie van een seksuele geaardheid, die verder niet in concreto wordt toegepast op zijn eigen geval, kan voormelde bevindingen van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen. Verzoeker stelt verder dat de ontdekking van een homoseksuele geaardheid een evolutief proces is en dat de bewustwording van een geaardheid volledig wordt door een verandering van sociale en culturele omgeving, zoals een verblijf in België. Maar ook hier slaagt verzoeker er met zijn theoretische uiteenzetting die niet verder concreet wordt gemaakt niet in om de voormelde bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zich in Irak al bewust was van zijn (voorgehouden) homoseksuele geaardheid (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 10 "Door die relatie besepte u dat u niet aangetrokken was door vrouwen? Idd").

Ten slotte gaat verzoeker er aan voorbij dat deze bevindingen van de commissaris-generaal slechts preliminair van aard zijn en dat de beoordeling van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid zich niet heeft beperkt tot deze enkele vaststellingen.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de Iraakse samenleving. Aldus blijkt dat er een grondig onderzoek en beoordeling werden gevoerd naar de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van verzoeker waarover de commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing vervolgens als volgt motiveert:

"Vooreerst blijkt uit uw verklaringen over uw bewustwording van uw geaardheid dat u de ontdekking van uw homoseksualiteit vrij licht opnam. Dit staat sterk in contrast met de vrees die u in verband met uw homoseksualiteit aanhaalt. U verklaart dat u, toen u reeds vier à vijf jaar een relatie met [H.] had, een poging deed om een relatie met een vrouw te beginnen. U wilde zichzelf beter ontdekken en weten waarom u anders was dan uw vrienden. U voelde echter niets voor uw vriendin, ook niet nadat u fysiek contact met haar had gehad. U maakte het uit met haar en wist vanaf dan dat u niet aangetrokken was door vrouwen. Gevraagd naar uw gevoelens over het feit dat u geen relatie kon hebben met een vrouw, verklaart u dat u zich erg slecht voelde, u voelde zich niet aangetrokken tot vrouwen én had [H.] bedrogen. Wanneer er dan wordt doorgevraagd over het slechte gevoel dat u kreeg door het gebrek aan aantrekkingskracht, verklaart u dat het slecht gevoel niet daardoor kwam, maar doordat u [H.] had verraden. Het besef dat u niet met een vrouw kon samen zijn deed u naar eigen zeggen echter

niet nadenken over de toekomst. Aangezien dit een verrassende gedachtegang is, wordt er nogmaals gecheckt of het feit dat u door die relatie had beseft dat u niet aangetrokken was door vrouwen u geen gedachten over de toekomst gaf. U antwoordt hier simpelweg op dat de toekomst niet te voorspellen is en dat u wel eraan dacht dat u nooit meer een relatie met een vrouw ging proberen te hebben. Er wordt dan gevraagd hoe u uw toekomst in Irak zag, waarop u enkel zegt dat u er niet aan gedacht hebt (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 9-10). Dit is erg opvallend aangezien u zelf verklaart dat u in Irak omwille van uw homoseksualiteit zware vervolging vreest, inclusief een gevangenisstraf en zelfs fysieke mishandeling en moord door milities (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 6-7). Dat u, wetende dat u het risico liep op dergelijke vervolging, bij de ontdekking van uw homoseksualiteit geen gedachten of zorgen over de toekomst had, is niet aannemelijk.

Er wordt u dan gevraagd hoe u bijvoorbeeld dacht om het aan te pakken als uw familie u in de richting van een huwelijk zou proberen te sturen, wat vanaf een bepaalde leeftijd de voorkomende gang van zaken is in de Iraakse maatschappij. U was bij uw vertrek uit Irak reeds 23 jaar oud en een huwelijk zou voor u normaal gezien dan ook niet meer in de al te verre toekomst liggen. U verklaart zelf dat de familie vanaf het moment dat iemand de leeftijd van 25 jaar heeft bereikt, begint te zagen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 11). U verklaart dat u zichzelf nooit zag trouwen (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 10-11), maar lijkt geen strategie te hebben uitgedacht om geen verdenkingen op te wekken bij bijvoorbeeld familie die aandringt dat u zou trouwen. U zegt eerst dat u zou zeggen dat u het niet wil en er zich niet goed bij voelt. Daarna verklaart u dat u zou zeggen dat het te vroeg is en dat u nog niet klaar bent om te trouwen. Wanneer er dan wordt gevraagd of u dat op uw vijftigste nog zou zeggen, verklaart u dat u voor de toekomst niets kan voorspellen en dat er een kleine kans is dat u ooit zou trouwen, enkel en alleen om kinderen te krijgen. U verklaart ook dat er wel degelijk mensen in de Iraakse maatschappij ongetrouwd blijven (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt wederom dat de ontdekking van uw geaardheid weinig bij u teweegbracht, hoewel deze zeer grote implicaties heeft voor uw toekomst. U lijkt niet te hebben nagedacht over hoe u de schijn zou hooghouden binnen uw familie en de ruimere sociale context. U heeft schijnbaar ook geen denkproces gehad over de mogelijkheid van een huwelijk met een vrouw, om zodoende te kunnen conformeren aan de maatschappelijke verwachtingen. U vermeldt enkel een huwelijk om kinderen te kunnen krijgen. Het is trouwens ook opvallend dat u niet kan uitleggen waarom u wel met een vrouw zou willen huwen om kinderen te kunnen krijgen, maar met een man niet wil huwen of een gezin stichten, zelfs als u een bloedband met uw kinderen zou kunnen hebben. Er wordt u verschillende keren gevraagd om uit te leggen waarom het stichten van een gezin voor u met een vrouw wel aanvaardbaar is, maar niet met een man. U zegt enkel dat het zeker niet voor u is, dat het misschien is omdat u Arabier bent, dat u het zo voelt, en dat u niet aan de optie van trouwen met een man kan denken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 11-12). Dat u wel wil trouwen met een vrouw maar niet met een man is een zeer persoonlijke wens. Het is echter wel opvallend dat u over de beweegredenen of gevoelens die aan de basis liggen van deze keuze geen doorleefde of gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

U verklaart op uw negentiende, na de mislukte relatie met een meisje, te hebben beseft dat u anders was, hoewel u niet kan bevestigen dat dat betekent dat u homoseksueel bent. U besepte wel dat u vrouwen niet graag ziet. Gevraagd naar uw emoties hierover zegt u dat een slecht gevoel had, geen echte shock of depressie, maar geen goed gevoel. Het was een klein beetje een slecht gevoel maar u was niet boos op zichzelf. Er wordt u gevraagd om "slecht gevoel" te preciseren en de voorbeelden boos, verdrietig en bang worden gegeven. U zegt daarop enkel "ja op die leeftijd, hoe kan je het beschrijven, het duurt niet lang, op de dag zelf was het voorbij". U zegt dat u zich slechts een hele korte periode slecht voelde (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u heel lichtvoetig omsprong met het besef dat u, in tegenstelling tot andere mannen, niet geïnteresseerd bent in vrouwen. Dit is niet geloofwaardig, aangezien dergelijk besef uw hele toekomst veranderde. Meer nog, het hypothekeerde uw leven in de Iraakse context, aangezien u zelf verklaart dat men u zou doden omdat u homo bent. Dat u zich maar een hele korte periode een beetje slecht voelde nadat u een dergelijk ingrijpend feit over uzelf ontdekt had, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde homoseksuele geaardheid. U wordt met deze vaststelling geconfronteerd en zegt dat u niet wil liegen en iets wijsmaken wat niet waar is, u voelde zich toen op die leeftijd zo en denkt dat het misschien was omdat u terugkeerde naar [H.] en blij was. Dat helpt volgens u om het slechte gevoel te verwerken (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 13). Op het einde van het interview wordt u nogmaals geconfronteerd met het feit dat het verbazend is dat u zich maar heel even slecht voelde over uw geaardheid. U zegt enkel u uw gevoelens zelf niet controleert en dat u nooit had gedacht dat het zou uitkomen omdat u heel voorzichtig was (notities persoonlijk onderhoud 22

november 2018, p. 19). Deze uitleg verklaart niet dat u zich over een diepgaande schok betreffende uw geaardheid zou kunnen zetten door simpelweg uw verboden relatie verder te zetten.

Ook over gevoelens bij het begin van uw relatie met [H.] legt u geen aannemelijke verklaringen af. U verklaart dat de relatie in het begin enkel voor het plezier was en dat er slechts geleidelijk aan gevoelens bij kwamen kijken. U wist wel vanaf het begin van de relatie dat het verboden was in uw land en geloof (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 14). U bent zelf ook gelovig als moslim, maar praktiseert niet (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 3-4, p. 14). Verrassend genoeg verklaart u echter nooit negatieve gevoelens met betrekking tot deze verboden relatie te hebben gehad, ook niet toen u en [H.] echt verliefd op elkaar werden. U voelde zich goed bij hem en hij bij u (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 14). Langs de ene kant vertelt u dat u een relatie had die u moest verbergen omdat hij verboden was in uw religie en land en langs de andere kant genoot u simpelweg van deze relatie, zonder u zich daar schijnbaar veel vragen bij te stellen. Dat u als gelovig moslim in Irak, waar homoseksualiteit zwaar wordt afgekeurd en bestraft, het hebben van een relatie met een man zo vanzelfsprekend lijkt te hebben gevonden, roept verdere vragen op.

U kan ook niet duidelijk uitleggen hoe u het feit dat u gelovig moslim bent, kan verenigen met uw homoseksuele relaties. U verklaart een onderscheid te maken tussen twee tegengestelde feiten: aan de religieuze kant is het fout en bent u schuldig, maar u voelt zich er goed bij. Gevraagd naar hoe u die tegenstelling voor zichzelf verenigt, verklaart u dat het geloof voor u theoretisch blijft, dat u nooit gaat praktiseren en dat het onmogelijk is de twee kanten te combineren, omdat dit moeilijk zal zijn voor uzelf. Over de gevoelens die u erbij had dat u het geloof moest scheiden van uw leven dat u in de praktijk leefde, hebt u enkel te melden dat u het religieuze gevoel en de schuld hebt genegeerd en het andere hebt aanvaard (notities persoonlijk onderhoud 22 november 2018, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u op een dergelijke ongecomplexeerde manier hebt kunnen aanvaarden dat u als gelovige iets doet wat ingaat tegen de principes van uw religie. U verklaart te beseffen dat u zich schuldig maakt aan iets wat verboden is in uw religie, maar haalt geenszins gevoelens van twijfel, schaamte of schuldgevoel aan. Uit uw verklaringen lijkt het dat u zonder veel reflectie of onzekerheid simpelweg hebt besloten de voorschriften van uw geloof uit uw gedachten te bannen."

Verzoeker gaat niet concreet in op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal maar beperkt zich tot een algemeen betoog over homoseksualiteit en het beoordelen van de geloofwaardigheid van een homoseksuele geaardheid in het kader van een beschermingsverzoek. Dit algemene en theoretische betoog wordt evenwel nergens geconcretiseerd en geïndividualiseerd. Verzoeker brengt aldus geen precieze en ernstige elementen aan die bovenvermelde individuele beoordeling kunnen weerleggen, verklaren of in een ander daglicht plaatsen. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij geen begin van bewijs bijbrengt om zijn verhaal geloofwaardig te maken en dat in wezen toepassing wordt gemaakt van het beginsel "fraus omnia corrumpit", kan nergens in de bestreden beslissing wordt gelezen en mist elke feitelijke grondslag. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift voorts niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij.

De Raad oordeelt, na lezing van het administratief dossier, dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking de verklaringen van verzoeker, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en ook pertinent en correct zijn. Ze worden dan ook integraal door de Raad overgenomen. Het geheel van de voorgelegde stukken en verzoekers verklaringen in acht genomen, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker een homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

2.4.5. Daarnaast besluit de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met H. en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten en dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn bezigheden in Irak. Hij motiveert daarover uitgebreid in de bestreden beslissing. Ook hier besluit de Raad, na lezing van het administratief dossier, dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking de voorgehouden vervolgingsfeiten en verzoekers bezigheden in Irak steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en ook pertinent en correct zijn. Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid, zodat ze als zodanig integraal worden overgenomen door de Raad.

2.4.6. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij behoort tot een sociale groep die vervolging vreest, niet alleen omdat hij een homoseksuele man is maar ook omdat hij zijn religie niet praktiseert. Hij verwijst naar zijn gehoor waar hij uitdrukkelijk heeft verklaard zijn godsdienst niet uit te oefenen, dat hij niet deelneemt aan de ramadan en dat hij drinkt en rookt. Hij verwijt de commissaris-generaal de vrees voor vervolging als niet praktiserende moslim niet te hebben onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker nooit gewag heeft gemaakt van een vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij zijn religie niet praktiseert. Dit vervolgingsmotief werd nooit als zodanig aangehaald. Bovendien heeft verzoeker zich gedurende zijn gehoor bij het CGVS steeds omschreven als “gelovig” (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag, p. 14). Tevens wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat uit de activiteiten van verzoeker op zijn facebookaccount blijkt dat hij veelvuldig werd getagd in een post die het Mehdi-leger en Moqtada Al-Sadr verheerlijkt en dat verzoeker ook zelf posts liket met betrekking tot het Mehdi-leger en Moqtada Al-Sadr. Verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen. Dat verzoeker op facebook een opvallende interesse vertoont in Moqtada Al-Sadr, een sjiiitische geestelijke, is weinig coherent met zijn verklaring dat hij niet praktiserend is. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit blijkt dat hij persoonlijk als niet praktiserende persoon dreigt te worden gevisieerd of vervolgd door sjiiitische milities bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke. Er zijn verder geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij niet praktiserend is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad.

2.4.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat in dit geval niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Hij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas om alsnog aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, dient, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld, wat verzoeker niet betwist.

Bij aanvullende nota van 25 november 2019 heeft de verwerende partij de beschikbare landeninformatie aangevuld en geactualiseerd met het EASO “COI Report Iraq: Security situation” van maart 2019.

Hieruit blijkt dat het aantal aanslagen en het geweld in Irak vanaf begin 2017 sterk zijn gedaald in vergelijking met de periode 2014-2016 en dat deze daling zich in 2018 heeft voortgezet. Verder zet de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Bagdad: *“Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.”

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen noch kan hij een ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal, die is gebaseerd op een EASO-rapport van maart 2019. Hij beperkt zich tot een onsamenhangend algemeen betoog waarbij hij voortbouwt op informatie die inmiddels achterhaald is.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen enkel element bij dat hierin anders doet beslissen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofde dermate verhoogt dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

2.5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES